

Wanneer ouders hun eerste kind krijgen ervaren ze vaak iets van een 'wonder'. Niet zelden wordt er dan ook iets overstijgends ervaren en hebben deze ouders veelal, nu ze nieuw leven hebben voortgebracht, allerlei existentiële vragen over hun eigen leven. Het kwetsbare, nieuwe leven confronteert hen met hoe ze zelf leven.

Kinderen sturen ons op weg en stellen ons vragen, ook moeilijke- over hoe we tegen het leven aankijken. Het lastige is dat ze van ons daadwerkelijk antwoorden of, op z'n minst, ankerpunten verwachten. En wat heb ik als opvoeder van tegenwoordig ze dan te bieden? Ik ervaar zelf en zie ook om mij heen dat mijn generatie vaak dolende is in de enorme vrijheid die wij van onze eigen ouders meekregen; onze ouders die zich bevrijd hebben onder het juk van traditionele instituten en religieuze keurslijven vandaan. Maar in deze grote bewegingsvrijheid kun je ook verdwalen en gaan dolen. Gevoelens van onvrede, zinloosheid en leegte ervaren. En in dit weidse veld van mogelijkheden nemen we dan onze eigen kinderen weer mee.

Misschien is die vrijheid voor mijn generatie wel eens te groot en diep en zouden we ons het liefst bevrijden uit de vrijheid die ons is gegeven; hoe paradoxaal dat ook moge klinken. Is het nu aan ons om onze families te verlaten? Het land dat ons zo vertrouwd en bekend is om weer toekomst te kunnen zijn voor de generaties die komen gaan. En als dat zo zou zijn, hoe kunnen we bijdragen tot vorming als we zelf onze vorm nog niet hebben kunnen vinden? Een koers uitzetten voor onze kinderen terwijl wij zelf nog plaats moeten bepalen.

Abraham werd bij zijn naam geroepen en ging op weg. Abraham liet zich roepen en kon zich daarmee bevrijden uit zijn vertrouwde omgeving. Hij verliet zijn land, volk en veilige haven om op weg te gaan op zoek naar sporen van beloofd land. Met als enige zekerheid een zegen en een belofte op zak. Maar die belofte was niet zomaar: het was er één van een duurzame toekomst, van land voor zijn nakomelingen.

Zou het zo kunnen zijn dat iedere generatie, net als Abraham, opnieuw geroepen wordt? Geroepen wordt om op te staan en om toekomst te zijn voor de volgende generaties? En dat we pas toekomst kunnen zijn als we eerst zelf volwassen worden? En, waar de vorige generaties zich moesten vrijvechten van een voor velen dogmatische kerk met een straffende en almachtige God, is mijn generatie wellicht aan de beurt om verantwoordelijkheid te nemen en zich te bevrijden van de zinledigheid van de haar overgeleverde totale vrijheid? Van het hyperindividualisme, consumentisme en de schijnzekere aantrekkingskracht van de eeuwige jeugd.

Eenmaal aangekomen in het hem beloofde land sloeg Abraham zijn tent op. Zijn roeping had hem weliswaar bevrijding opgeleverd en zijn eigen weg opgestuurd maar wel een onbekende toekomst in; er was hem geen kant en klare routebeschrijving bij geleverd. Nu hij bij zijn naam geroepen was om op te staan en toekomst te worden moest

Abraham op de Eeuwige vertrouwen en bleef Abraham die stem opzoeken om zijn verdere richting te kunnen bepalen. Steeds als Abraham ergens zijn tent opnieuw had opgeslagen bouwde hij een altaar voor zijn God, degene door wie hij zich had laten roepen.

De populaire Engelse cultuurfilosoof Alain de Botton die zelfs een eigen 'school of life' heeft opgericht pleit in zijn nieuwste boek onder meer voor het heroveren van rituelen op de religie. Terwijl God en de kerk voor de moderne mens heeft afgedaan hebben we toch plekken van troost en liefde nodig om ons leven aan te kunnen, vindt hij.

Een maand geleden was ik betrokken bij een begrafenis. Hoewel de familie in kwestie niet kerkelijk is, verstonden wij elkaar meteen in het voorbereiden van het afscheid. Een gebed aan het eind van de dienst wilden de betrokkenen niet maar ze hadden een prachtig lied gekozen, en, hoe modern ook, het was een gebed en dat heb ik ze gezegd. Toen ik hen, op mijn beurt, mijn voorgestelde gebed ter afsluiting toch voorlas bleek dat heel goed te passen. 'Oh, dat soort open gebed'. We waren samen op weg gegaan, hadden onze tenten bij elkaar opgeslagen en stonden voor het altaar van de Eeuwige. We waren als gemeenschap, die zich die dag had gevormd rondom de familie, samen kerk zonder dat we dat zo noemden en zonder dat het er toe deed.

Ik merkte aan mijzelf en meerdere aanwezigen op die dag, veelal jonge mensen, een dieper aanwezig verlangen naar meer van dit soort gemeenschappelijke 'momenten', 'ervaringen' en 'plekken'. Veel mensen noemen zich tegenwoordig gelovig maar dan los van een kerk of een te belijden God. Deze groep van 'ongebonden spirituelen' zal het nut van rituelen en 'plaatsen van troost en liefde' ongetwijfeld onderschrijven.

Ik onderschrijf dat alles ook en ik kan van veel rituelen ontroerd raken en ik zal op verschillende plaatsen van troost en liefde mijn hart kunnen ophalen. Maar toch is het voor mij niet genoeg. Veeleer zijn deze plekken, rituelen of momenten ad hoc, op zichzelf staand en soms vanuit de menselijke maat alleen. En ik vermoed dat ons diepere menselijk verlangen hiermee uiteindelijk niet gestild zal worden; ons zoeken naar zin, ons zoeken naar heelheid en langetermijn verbondenheid. Ons verlangen om op onze levensweg geroepen te worden en daarop antwoord te kunnen geven.

Gelukkig hoeven we het niet allemaal alleen uit te zoeken en in ons eentje een roepstem af te wachten. We kunnen, in de voetsporen van Abraham, onze tenten regelmatig bij elkaar opslaan en samen rondom het altaar van de Eeuwige gaan staan. Want voor dat altaar wordt het ons duidelijk dat niemand genoeg heeft aan zichzelf. Dat we elkaar nodig hebben om sporen van beloofd land te ontwaren. Samen kunnen we opnieuw ontdekken hoe wij mensen verhaal zijn van God. De God die zich liet kennen in Jezus van Nazareth, de God die ons zal blijven roepen om Hem in Zijn Geest te volgen.

En dat we in de lijn van onze geschiedenis en langere traditie al onze subjectieve ervaringen kunnen bundelen om gezamenlijk onze oren te spitsen. Om te kunnen horen hoe we als medeschepper ,ieder met een eigen naam en in een eigen tijd, worden geroepen door diezelfde God van Abraham, Isaak en Jacob. Want al heeft iedere generatie een eigen roeping of opdracht , schouder aan schouder dromen we van toekomst.

Voor het aangezicht van de Eeuwige kunnen we, zoals wij hier nu zitten vandaag, lezen uit wat ons overgeleverd is aan schatten uit de Bijbel. En verlangen we in gezamenlijkheid naar menselijkheid, gerechtigheid en solidariteit. Zingen en bidden we dat het leven wel zinvol en duurzaam is. En, dat onze kinderen, op hun beurt, hun naam zullen horen en zich geroepen en gezegend zullen weten. Dat ze op weg zullen gaan en hun tenten samen zullen opslaan voor het altaar van de Eeuwige om koers te bepalen. Dat ze, vanuit wat hen overgeleverd is aan traditie en verhalen eigen woorden en vorm zullen vinden. Om zelf plaatsen en dragers van liefde en hoop te zijn en zo anderen tot zegen. Op weg naar leven en toekomst, op weg naar een land waar ze thuis mogen zijn.

Claartje Kruijff

Gelezen Genesis 12 vers 1-9